

Ptički pozimi.

S sneženih gor meniščka
v doline lakot spravi,
sestradanega liščka
na jablani pozdravi.

Menišček:

O, zime, ostre, divje!
Po gorah piska, mede.
Kaj bi zobala? Ivje?
Hu, trda nama prede.

Lišček:

Ljudje so nehvaležni,
ne pomnijo pomladi,
ko pesemce smo nežni
popevali jim radi.

Končali smo mrčesa
ogromno jim število,
da sadja so drevesa
prinesla jim obilo.

Čížek:

Preljubi, mili deček,
kaj truda bi te stalo,
če zapustiš zapeček
in nas se spomniš malo.

Roditelje poprosi,
da žitnico odpró ti,
nekoliko natrosi
nam živeža po poti!

Konopljenec:

Ko pride vígred jasna,
in solnce sneg razgrebe,
hvalila pesem glasna
bo Stvarnika in tebe.

Vrabc:

Očíta vran zavisten
ubogemu mi ptiču,
da tat sem brezkoristen.
A ni res — griču, griču!

Gostim se rad na podi,
boje se me i črvi,
tako da sem pri škodi
in pri koristi prvi.

Sinica:

Največ, kar nas je ptičev,
jaz zležem drobna, mala.
Deset, dvanajst mladičev
vzrediti — to ni šala.

Pinož:

Aha! Že nese deček
prosa nam polen lonec
in jedrc za nameček.
Zdaj lakote bo konec.

Deček:

Ti sitni požeruščki!
To grlce, nikdar sito!
V naperjenem kožuščki
beračijo za žito.

Najhujši so vrabiči!
Sinice in pinože
odrivajo pri piči,
da najedó se lože.

Zelenkastega dleska
edinega bojé se;
on kljun odpre, zatleska,
namah se jih otrése.

Pohlevna misli zeba,
ko gleda rázpor hudi:
kadár bo čas in treba,
dobom že nekaj tudi.

O, vsi, o, vsi doboste.
Zobljíte! Bog vas sprimi!
Imam vas rad za goste
poleti in pozimi.

Anton Medved.